

BEYAZ GEMİ

5.SAYI

KÜLTÜR - SANAT - EDEBİYAT

MEHMET AKİF ERSOY ANADOLU LİSESİ

İMTİYAZ SAHİBİ

ATILLA ÖZÇELİK
Okul Müdürü

EDİTÖR
&
TASARIM

VEYSEL ÇELİKAL
Türk Dili ve Edebiyatı
Öğretmeni

YAYIN EKİBİ

Medeni ÖTLEŞ
Zehra KARTAL
Zerya KAYNAK
Nujin GÖK
Hatice DURMAZ
Nisanur ÖZGEN
Yakup TEKER
Hayrunisa KIR
İmran ERZİK
Bervan TURAN
İrem KARTAL

MEHMET AKİF ERSOY
ANADOLU LİSESİ

TİLMERC MAH. 3852 SK.
BLOK NO 2A
MERKEZ / BATMAN
Telefon (0488) 221 07 44

Beyaz Gemi,

“Türkiye Yüzyıl.
Maarif Modeli”
eksenindeki
değerler
doğrultusunda
hazırlanmış
içeriklerden
oluşmaktadır.

İÇİNDEKİLER

<i>Muallimin Yolunda</i> / Rozerin Zeynep İZMİR	1
<i>Aç Gözlü Toprak</i> / Taybet SEVİNTİ.....	2
<i>Çiçek</i> / Zeynep ATAKUL.....	3
<i>Rüya</i> / İmran ERZİK.....	4
<i>Siyah</i> / Gülistan ÖZGÜL.....	5
<i>Tüm Sözcüklerin Limanı: Anne</i> / Sinem BAĞIŞ.....	6
<i>Beraber</i> / Hatice DURMAZ.....	7
<i>Bir Tutam Umut</i> / Hicret AKIN.....	8
<i>Geç Anlarsın</i> / Medeni ÖTLEŞ.....	9
<i>Pes Etmiyorum</i> / Narin KONAK.....	10
<i>Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli Üzerine</i>	11
<i>Büyümez Ölü Çocuklar</i> / Fatma GÜZEL.....	12
<i>“Saye”nizde</i> / Şükran ODUNCI.....	13
<i>Bakan mı, Baktıran mı?</i> / Nisa IŞIK.....	14
<i>Küçük Melek</i> / Zehra KARTAL.....	15
<i>Dünyayı Değiştirmek İçin</i> / Hiranur YAVUZ.....	16
<i>Kıyı</i> / Emirhan KÜÇÜKARSLAN.....	17
<i>Gözyaşları ve Gökkuşuğu</i> / Selin DÜZ.....	18
<i>Kelebek Misali</i> / Azranur ÖÇ.....	20
<i>Kronometre</i> / Gülbahar ERİBOL.....	21
<i>Yağmur</i> / Elif Yağmur URGUN.....	22
<i>HACHİ: Bir Köpeğin Hikayesi</i> / Yakup TEKER.....	23
<i>Kendini Bulmanın Hikayesi: SİMYACI</i> / M. Kerem EVRENSEL.....	24
<i>Yarım Asırlık Çınar: ŞENER ŞEN</i> / Narin ÇOBAN.....	25
<i>Çernobil</i> / Arjen OKALİN.....	27
<i>Okuldan Havadis</i>	28
<i>KAYNAKÇA</i>	30

MUALLİMİN YOLUNDA

Beyaz renkli topraklar cahil insanođluyla
Kırmızıya boyandı gökte kızıl bayrakla
Şerefimiz var bu bayrakta, toprakta
Nice nesil yetişti muallimin yolunda

Kara bir tahtaya yazıldı ilk harf
A'den Z'ye, sıfırdan sonsuza
Büyük bir savaş vardı müthiş bir harp
Cehalet ki adı kalkanı okumak

Muallimin yolundan yetişti koca bir nesil
Bilir onlar her şeyi karanlığı da aydınlığı da
Orwel der ki savaş barıştır
Özgürlük köleliktir, cehalet güçtür

Muallim bilir ki tek çare okumak
Fethedildi topraklar gayemiz korumak
İlk ateşi yakandı uygarlık çağında
Bilge çocuklar gitti muallimin yolunda

AÇ GÖZLÜ TOPRAK

Aç gözlü toprak,
Yedikçe yiyor.
Sevdiğin herkes,
Bir akşam yemeği.

Bir fıskiyeyle
Kusuyor hepsini.
Temizliyor azabı yağmur.
Bir cinayet saati...

Yakından daha güzel olduğumu
Der çoğu uzaktaki.
Bir kez konuştum mu
Susturamam suskunluğumu.

Tekli satılmayan
Duyguları gördüm.
Bir başına
Gelişiyor ticareti.

Benim gibisini bulamayan
Onu gördüm.
Gözleri, efendim!
Gururundan hararetli...

Defterim,
Çiçek baskılı,
Saten...
Uykularımdan değerli.

Sevilmiyorum diyemem.
Görüyorum göz çeşnisini.
Sevenin çok tatlıdır çehresi.
Keşke...

Ayrılığı söylendi.
Bin defa...
Unutamayayım diye
Nereden geldiğimi...

Bir cımbızı sevdim.
Çıkardı dikenleri gitti.
Kim çirkinleşecek
Ben kırıldığımda şimdi?

ÇİÇEK

Kadınlar çiçektir, derdiniz hep siz.
Çünkü kolayca koparıp atabileceklerinizdik biz.
Yumuşatmaya çalışıyorsunuz hala hepiniz.
Toplumda tükenmediniz, gittiniz!

Sakın intihar ettiğimi söylerse inanma!
Yaşamayı çok seviyorum ben aslında.
En büyük hayalimdi çocukluğumda,
Özgürce sokakta yürümek salına salına!..

RÜYA

Ufuklarda yanan bir güneş...
Artık yok içimde o kelebek.
Tutup tülden kanatlarından
Devirdi onu felek.

Fikrimi aldı bir yel.
Götürdü gezegenden.
Tam ışığı görmüşken
Düştüm o ince telden.

Uyandığım yer sıcaktı.
Bir o kadar karanlık.
Derinden gelen bir ses,
Ensemde soğuk nefes...

Bir ses dedi ki uyan!
Kalk ve gerçeği kuşan.
Kulağıma eğilip
Dedi çık bu rüyadan.

Açılınca gözlerim
Gördüm o güzeli.
Bakmaya doyamadan
Aldı canımı benim!..

SIYAH

Siyahı bilen çok aslında.
Siyah yalnızlık, siyah karanlık,
Siyah şarkının seni dinlemesi,
Alıp seni uzaklara götürmesi,
O yağmurda siyahlığını grileştirmesi...
Nasıl olur da bir duygu bu kadar koyuyken
Bir yağmur bunu grileştirir?..
O yağmur,
Yağarken saflığını kaybetmemiş mi hala?
Siyahı grileştirmek için mi saftı bu kadar?
Oysa boşunaydı yağmurun çabası.
Yalnızlık grileşmezdi, kar yağana kadar.
Sahi kardı yalnızlığı örten,
Karanlıkları aydınlatan.
Peki güneş çıktığında aydınlık gerekirken
Neden karı eritip gün yüzüne çıkarır ki acıları,
Karanlığı?
Belki de güneş, anlaşma yapmıştı siyahla.
Karları, şiirleri, şarkıları alıp götürmüştü.
Peki yağmur, güneşle birleştiğinde,
Neden çıkarmamıştı gökkuşağını?
Ya da gökyüzü neden hala griydi?..

TÜM SÖZCÜKLERİN LİMANI: ANNE!

Aynadaki yansımamda görürsem
Hayalime çizdiğin ninnileri
Bu uçsuz bucaksız kuyularda
Boğulup yok olmalarından korkuyorum.
Fezaya kapılıp kelimelerin limanından
Usulca, beyazlarına sığınıyorum.
Zamanı ıskalayıp da anmayı unutursam
Dokunulmamış iyiliklerini
Kanatların isimsiz merhametinde
Yeniden yaşayıp, yeniden doğuyorum.
Hevesle esip hüznün rüzgârlarından
Sessizce adına konmak istiyorum.
Vuslat hasreti ile yanıp tutuşursam
İçimde büyüttüğün hassasiyeti
Yüreğinin keskin derinliklerinde
Gözyaşın olup kanıyorum.
Sonsuz kere anıp, ruhunun sıcaklığında
En mahrem sevgin olmak istiyorum.
Annem diye en mühim köşesine sığınsam.
Kokusu gülüşün olan tebessümlerinin
Kendi payını eksilttiğin mutluluklarında
Bir fazlası olup umutla doluyorum
Ve saklayıp, cennetimi ayaklarının altında
Yeniden yaratılmak istiyorum.

BERABER

Farklı çiçekler olabiliriz ama aynı bahçede yeşerelim istiyorum.
Farklı renkler olabiliriz ama aynı gökkuşağını süsleyelim istiyorum.
Aynı gökyüzünde uçan iki özgür martı olalım istiyorum.
Varın iki gözyaşı olalım ama aynı gözden süzülelim istiyorum.

Kapat gözlerini ve hayal et bizi
Görüyor musun?
Ayı buluttan süzülüyoruz
Ve aynı deryada buluşuyoruz
Kaderlerimiz aynı
İnat etme tut şu yalnızlıktan üşümüş ellerimi
Ve ısıt tüm kalbimi

Var mısın?
Var mısın aynı dalda sararan iki sonbahar yaprağı olmaya?
Var mısın aynı kalbi okşayan iki farkı şiir olmaya?

BİR TUTAM Umut

Bir tutam umut var avucumun içinde.
Bir avuç dolusu hayal kırıklığı da cabası.
Elimi açıp düşürsem bütün kırıklıklarımı
Beraberinde düşecek umutlarım.

Bir tutam umut var avucumun içinde.
Ne yeni bir hayat kurmaya yeter
Ne de hayatıma devam etmeye.

Bir tutam umut var avucumun içinde.
En büyük hazinem avuçlarımın içinde.

Bir tutam umut var avucumun içinde.
Umudum benim...
Ancak şiirimi bitirmeye yeter.

GEÇ ANLARSIN

Biri çıkar karşına,
Sanki her zaman onu beklemişsin gibi.
Zaman geçer.
Günler, aylar...
Bir bakarsın, o senin parçan olmuştur.
Dostun, kardeşin...
Kaybetmekten korkarsın.
Her zaman yanında olmaya hazırsındır.
Her şeyi yapmaya...
Gözün görmez olur,
Kulağın duymaz.
Yer edinir kalbinde.
Belki de gerçek kardeşinden daha yakındır
Ya da sen öyle zannedersin.
Zaman gelir, her şeyi anlarsın.
Yalanı, doğruyu, gerçeği...
İşte o zaman her şey darmadağın olur.
Anlarsın,
Senin onda hiçbir değer olmadığını.
Kendini zavallı hissedersin.
Anlarsın,
Hiçbir zaman verdiğin değeri alamayacağını.
Anlarsın,
Ve anlarsın.
Kandırıldığını...
Kimseye güvenmemen gerektiğini.
Hayatın yalan olduğunu,
Anlarsın, anlarsın ama
Her şeyi "geç anlarsın"

PES ETMİYORUM

Ayaklarım çıplak...
Sızlayan dizlerim...
Yürümeye kalmamış takatim.
Ama pes etmeden yürüyorum.
Dayanıyorum...
İliklerime kadar hissettiğim sızıya,
O acıya rağmen
Pes etmeden yürüyorum.
Yorulduğum...
Her adımda çok acıyor ayaklarım.
Yine de kararlıyım, başaracağım!
Ve yine pes etmeden yürüyorum.
Çok az kaldı, ulaşacağım.
Gücüm tükeniyor,
Nefesim gitgide kesiliyor.
Ama pes etmeden yürüyorum.
Ayaklarıma taşlar, dikenler batıyor.
Kan revan içinde yürüyorum.
Beni ayakta tutan şey,
Dipsiz kuyunun sonundaki ışık.
Bu yüzden pes etmeden yürüyorum.

“TÜRKİYE YÜZYILI MAARİF MODELİ” ÜZERİNE

Milli Eğitim Bakanlığımız tarafından, kamuoyunun görüşüne açılan “**Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli**” adını taşıyan ve bütüncül eğitim yaklaşımını temel alan yeni müfredat, **2024–2025** eğitim öğretim yılında **okul öncesi, ilkokul 1, ortaokul 5 ve lise 9. sınıflardan itibaren** kademeli olarak uygulanacaktır.

Beceri odaklı yaklaşımın benimsendiği müfredat programı uzun soluklu bir çalışmanın ürünü olarak bütüncül bir anlayış ile ortaya konulmuştur. Zira eğitim, birçok bileşeni olan bir bütündür ve bir ayağı geçmişte diğer ayağı ise insanlığın geleceğine açılan bir kapıdır. “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli”; **öğrenci profili, beceriler çerçevesi, erdem-değer-eylem modeli, sistem okuryazarlığı ve alana ait bilgi kümeleri** bileşenlerinden oluşan bütüncül bir yapı ile temel oluşturmaktadır. “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli”nde, öğrenci merkezli bir anlayış, öğrencilerin becerilerini geliştirmek ve eyleme dönüştürmek için yer alan eğilimler öğretim sürecinin dinamik bir yapıda ilerlemesine katkı sağlayacaktır.

Eğitim sistemimiz yüzyıllardır yükselen bir medeniyet sistemine sahip olma bilinci ile erdemli ve ahlaklı iyi insanlar yetiştirmeyi hedefler. “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli”nin merkezinde insan bulunmaktadır. Kendi varlığını sürekli gelişim azmi ve gayretinde olan insanın geliştirilmesi ancak dinamik bir yapı ile mümkün olacaktır.

“Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli”nde **Türkçemizin tüm zenginliğiyle kullanılmasına**, kültür unsurlarının nesilden nesile aktarılmasına öncülük ve eşlik ettiği vurgusunun önemle üzerinde durulmasına hassasiyetle yer verilmiştir. Bu bağlamda, Türkçenin tüm derslerin ortak hedefi olarak belirlenmesi, öğretimin temel bir politikası olarak yer almıştır.

Öğretim programlarının uygulanmasında esneklik sağlanması amacıyla yerel ve bölgesel eğitim ihtiyaçlarının dikkate alınarak öğretmenlerin ihtiyaca yönelik ve iş birliğine dayalı karar verebilmesine olanak sağlanacak olması önemli bir aşama olacaktır. Bu uygulama ile zorunluluk değil uygunluk esası göz önünde bulundurularak yerel ve bölgesel farklılıklara uyum sağlanması amaçlanmıştır.

Uzun soluklu bir çalışmanın ürünü olarak ortaya çıkan “Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli” ile birçok verinin sistematik hâle getirildiği görülmektedir.

“Türkiye Yüzyılı Maarif Modeli”nin özgün bir eğitim sistemi için atılacak adımda önemli bir katkı sağlayacağına yüreктen inanıyor, başta **Milli Eğitim Bakanımız Sayın Yusuf Tekin** olmak üzere, Talim ve Terbiye Kurulu Başkanlığımıza, bakanlık çalışanlarımıza ve programın oluşturulmasına emeği geçen herkese teşekkürlerimizi sunuyoruz.

***“Benim sizden kendim için hiçbir şey istediğim yok!
Şeker bile yiyemez ki kağıt gibi yanan çocuk!
Çalıyorum kapınızı, teyze, amca, bir imza ver.
Çocuklar öldürülmesin şeker de yiyebilsinler...”***

BÜYÜMEZ ÖLÜ ÇOCUKLAR

Savaş senelerce süren bir esaret, yıllarca bitmeyen, susmayan bombaların ve silahların altında özgür olabilme hayaliyle ağlayan çocukların kâbusudur.

Kin, öfke ve her şeye sahip olma dürtüsüyle vicdanlarını ve dahası insani tüm duygularını kaybetmiş, üzerlerine kapkara bir çarşaf örtüp, kalplerinin en karanlık ve tozlu raflarına kaldırmış olanlar yüzünden, insanlar canice savaşıyor ama bir türlü bombaların altında kalmış çocukları göremiyor. Susuzluktan ölmek üzere olan bir çiçek kadar çaresizliğe bürünmüş bu çocuklar, taptaze kalpleriyle savaşın zehir karası sularında yitip gidiyor. Daha bebekken kulağına isminden sonra bomba sesleri iştirilmiş, savaşa bulanmış bir çocuk ruhu nasıl hayatına devam edebilir ki?

İnsanlar, hayatları boyunca gelişen olaylardan, durumlardan etkilenerek hayatlarına yön verirler. Doğrularını, yanlışlarını, tecrübelerine bağlı olarak belirlerler. Peki, tek gayesi refleksleriyle hayatta kalmaya çalışmak olan, tek tecrübesi aniden gelen bombalardan korunmak adına hangi yıkık dökük duvarların arkasına sığınacağını kestirmek olan bir çocuğun doğruları ve yanlışları ne olabilir ki? Tek doğruları var: Yaşamak, yaşayabilmek...

Tek günleri bile olsa yaşamak için sıyrılmak isterler cehennemden farklı olmayan bu dünyadan. Sıcacık bir evde annelerine sarılıp uyumak isterler. Oysa tek sarılabildikleri kurşun delikleriyle süslenmiş evin içindeki yalnızlıkları oluveriyor.

Okullarda bilim öğreteceklerine, sokaklarda savaş ilmi öğretiyorlar yeni dünya düzeninin gariban çocuklarına!..

Fatma GÜZEL

BAKAN MI BAKTIRAN MI?

Yaşam mücadelemizi sürdürürken birçok şeyden bihaber gündelik işlerimizle meşgul oluruz. Bir sürekli konsantre olma gayreti, yapmamız gerekeni tastamam yerine getirebilmek uğruna üzerine bir hayli düştüğümüz sorumluluklarımız... Bir kısır döngü içerisinde her gün farklı işlerin peşine düşmekten başka bir şey değil yaptığımız. Bunların akabinde bu süreç içerisinde etrafımızda olup bitenlerden ve gelip gidenlerden habersiz ömür geçiririz. Oysa başımızı bir anlığına meşgaleden kaldırıp etrafımıza bakmayı denedik mi? Kendimizden ziyade dış dünyada ne olup bitiyor? Aslına bakılırsa hayatımızın büyük bir kısmını geride bıraktığımızda sorumluluklarımızı da yerine getirmekle beraber dış dünyaya çeviririz gözlerimizi. Öncesinde var olan şeylerin farkına vararak sanki yeniymişçesine şaşkına döndüğümüz de oluyor. Bunun sebebi, yanı başımızda olanları kolaylıkla görebilmek, algılayabilmek varken bir mekâna veya bir eşyaya mal ederek ulaşmaya çalışmamızdır. Bir nevi ön yargı da desek yanlış olmaz diye düşünüyorum.

Eylememizi sınırlandıran belli başlı noktalara takılıp işin aslına varamıyoruz. Ancak bir zaman sonra gaflet uykusundan uyanıp çevremizdekilerin de netleşmesiyle bu tarz yaklaşımlara hiç gerek olmadığını anlamış oluyoruz. Belli bir sürenin geçmiş olması da önceden uğruna zaman harcadığımız işlerimiz sebebiyle görmeye, algılamaya fırsat bulamadığımız güzellikleri anlamak ve o aradaki geçen zamanın yarattığı kopukluğu telafi etmeye çalışmakla ömrümüzü devam ettiriyoruz. Bu da geç kalmışlığın vermiş olduğu pişmanlık mıdır, siz karar verin. Demek ki yapmamız gereken bir işe “yaptıran” kulbu bulmamalıyız. Eylemi gerçekleştirmek için bir nesne veya araca ihtiyacımız olmamalı. Karşımızdakini olduğu gibi kendi haliyle görebilen biz olmalıyız. Bir yıldızı görebilmek için ne teleskop ne de rasathane gerekli... Bu ve bunun gibi birçok örnekle sayıyı arttırabilirim. Baktıran olmadan zaten bakan, gören, duyan sizsiniz. Bakan olmadıkça baktıranın ne değeri, anlamı var?

KÜÇÜK MELEK

Bulutların üzerinde bir çocuk yaşıyor, bilir misiniz? Dünyayı bir de oradan izlemek için tanrısına yalvardı. Ve tanrısı onun bu isteğini kabul edip onun bulutlarda yaşamasını mümkün kıldı. Şimdi o çocuğa kulak verelim. Bize anlatacak önemli şeyleri varmış:

"Bir şehri izliyorum. Dünyanın herhangi bir yerinde göğünden dumanların eksik olmadığı bir şehri..."

İnsanlar sabah kalkıyor ve işlerine gidiyorlar. Zaman kaybetmeksizin koşa koşa gidiyorlar işlerine. Vuslat gerçekleşiyor ve plazalarına varıyorlar. Kocaman göğü delen plazalar. Gökdelenler... **"Şu gökdelenler de şehrin mezar taşları..."** diyor Camus. İlk başta fazla ciddiye almıyorum ama olanları gördükçe şahitlik yapabileceğim bir tabir oluveriyor bu. İnsanlar şehir adını verdikleri bu mezarlarda bir günü öteki günüyle bir olan günleri yaşıyorlar. Sıradanlık, insan ruhunu ölü bedenlere esir ediyor. İnsanlar, sadece resmi evrakta yaşıyorlar. **"Her sabah bir gün doğarken bir gün de eksilir ömürden..."** diyor Ömer Hayyam. Zaman, masumane görünen hızlı adımlarla insanları eskitiyor. İnsanlar ise bunun hiç farkında değillermiş gibi çalışıyorlar mezar taşlarında. Şehir, yorgun insanlar imal ediyor, yürüyen ölülerle dolup taşıyor. Çalış-tüket mantığıyla şehrin bir ucundan öteki ucuna gidip geliyorlar, bir yerde barınma ihtiyacı duyuyorlar ve hiç ölmeyecekmiş gibi "165" ay taksitle (!) bir ev satın alıyorlar kendilerine en yenisinden.

Dört duvar... Sanırım hayvanat bahçeleri bu yüzden varlar. İnsanların **"insanat" bahçeleri** nde yaşadıklarını unutmaları için. Unutmaları ve ölmemeyi başarıp 165 ay boyunca taksit ödemeleri için. Oysaki hayat yalnızca bunlardan ibaret değil. Muhayyile var. Yani hayal edin diyorum. Sanılanın aksine yalnızca çocuklar hayal etmez. Herkes hayal edebilir. Çocuklar çok iyi hayal ederler sadece. Abartmayı severler. **"Bence su içmek bile abartılmalı."** diyor Özge Baykan bir kitabının sonunda. Abartmalıyız çünkü bir şeyler bırakmalıyız dört duvar dışında. Sevmeliyiz; akabinde şiirler, şarkılar, hikâyeler, senaryolar yazmalıyız. Çünkü sevmek de abartmak da bunlarla daha güzel. **"Seversem abartırım."** Bir filmde karşıma çıkmıştı bu tabir. Sevmek, tahayyüle sebep olur, tahayyül ise sevmeye. **"Muhayyile aracılığıyla sevmeksizin kişi salt akl aracılığıyla nasıl âşık olabilir ki?"** diye soruyor Dücane Cündioğlu.

Son olarak şunları söylemek istiyorum, bir çocuk olarak: "Hayal edin çünkü muhayyile var; âşık olun çünkü aşk var. Ve abartın istediğiniz kadar. Hiçbir zaman bırakmayın sınıma kadar. Hiçbir zaman bırakmayın sınıma kadar. Çünkü sizi farklı kılan hayallerinizdir. Ben öyle yaptım." Çocuk, son kez bulutların üzerinden dünyaya baktı ve şöyle söyledi: "Tanrım, sonsuz teşekkürler. Ben hayalimi yaşıyorum, büyük bir bedeli olduğunu bile bile. Ruhum senindir, bedenim ise yağmurların. Şimdi sen! Yağmur! Yağabildiğin kadar yağ! Yağ ki hayallerim yağmur damlalarıyla birleşsin ruhlar bedenlerle. Yağ!"

"Ve çocuk, dünyayı izlemeye devam etti. İnsanları gördükçe ağladı da ağladı..."

Zehra KARTAL

DÜNYAYI DEĞİŞTİRMEK İÇİN

Gün geçtikçe kirlenen, eskiyen ve moloz yığınınına dönen dünyada yaşamak iyice güçleşti. Her geçen gün artan bu kirlilik, dünyamızı bir çöplüğe çevirmeye başladı.

Dünyanın bir değişime ihtiyacı var. Her gün yeni gökdelenler, alışveriş merkezleri, rezidanslar yapan insanoğlu, ne yazık ki bunun farkında değil, farkında olanların da umurunda değil! Bilinçsizce etrafına çöp atan, ozon tabakasını delebilecek her türlü malzemeyi kullanmaktan moda uğruna geri durmayan, zehirli atıklarla denizdeki canlıların neslini tüketen, fabrika bacalarıyla havayı zehirleyen, toplu yaşama kültüründen uzak bu insanlar yüzünden dünya bu hale geldi. Yeşillikleri ve ormanları çoğaltmamız gerekirken ağaçları bilinçsizce kesen insanlar yüzünden büyük şehirler nefes alamaz hale geldi. Nesli tükenmekte olan hayvanları doğal ortamlarından koparmak da bizim marifetimiz. Kutupta yaşaması gereken penguenlerin hayvanat bahçesinde ne işi var?

Dünyanın bu hale gelmesinin sorumlusu insandır ama bu gidişata dur diyebilecek yine insandır. Çevre bilincine sahip insanların sayısı arttıkça ilerisi adına ümitleneceğiz. Bize düşen görev gençlere çevre bilincini aşılacak ve onlara örnek olacak davranışlar sergilemektir.

Aslında yapmamız gereken son derece basit: Dünyayı değiştirmek yerine kendimizi değiştirmek! Aksi takdirde tahmin edilenden bile çok kısa bir zaman sonra dünyamız yaşanmaz hale gelecek, çocuklarımıza çevre namına hiçbir güzellik kalmayacak.

KIYI

Kendine duyduğu nefreti ciğerlerine ödetiyordu genç adam. Her gün biraz daha artıyordu öksürük nöbetleri. Gökyüzüne baktıkça adeta özlemi çoğalıyordu, ölüme... Yağmurla eş zamanlı bir şekilde adımlarını hızlandırdı. Ayakları uyuşmaya, vücudu titremeye başlamıştı. Koşmak istiyordu, düşene kadar, koşmak... Gecenin kollarında vermek istiyordu son nefesini. Karanlığa karışmak, ölüm kadar soğuk olmak istiyordu. Ciğerlerinden yükselen ani öksürük onu durdurmak için yeterli olmadı, aksine daha da hızlandı. Ayaklarını hissetmiyordu artık. Gecenin ayazında bedeninden ateşler yükseliyordu sanki. Koşmak onu ısıtmıştı, ısınmak istemiyordu fakat çıktığı yolun sonu onu özlemine kavuşturacaktı. Bu yüzden hızlı olmalıydı. Bir anda düşüncelerinin arasında bir ses duydu. Ona durmasını emreden güçlü bir sestti. Bir anda dizlerinin bağı çözüldü ve yere kapaklandı. Ağzına sıcak, metalik bir tat yayılıyordu. Umursamadan paketindeki son sigarayı yaktı. Zehirli dumanı derinlerine çekerken, karşısında ona çok tanıdık gelen bir çift buğulu bakışla karşılaştı. Yaşlar göz pınarlarına firar ederken, sigarasını fırlatıp ayağa kalktı. Sendeleyerek ona birkaç adım attı. Buradaydı, karşısındaydı işte, gerçektir. Oydu. Dönmüştü. Onun ölümüne hiçbir zaman inanmayışını düşündü, delirdiğini düşünenleri düşündü. Ve şimdi karşısında duruyordu. Yavaş yavaş yaklaştı genç kadına, ona sarılınca tüm bu özlemi buhar olup gecenin hüznü ile birlikte yok olacaktı. Zifiri karanlıkta parlayan gözleri, genç adamın kurtuluşu olacaktı. Kendine çekti onu, sarıldı, saçlarındaki o papatya kokusunu çekti ciğerlerine ve tam o anda bir boşluğa düştüğünü hissetti. Sadece birkaç saniye önce sarıldığı kadın, tekrar ölmüştü. Bu sefer yanına birini daha alarak... Delirdiğini düşündü genç adam. Sonra hemen kendini toparladı. O'nu düşündü, gülüşünü düşündü, gamzelerini, boynunun hizasındaki o güzelim saçlarını düşündü, onu beklediğini düşündü... Kendince gülümsedi, gülümsemesi keskin bir kahkahaya dönüşürken yürümeye başladı genç adam. Ölümün izinden...

"Ruhumun, zirveyi görmesi ile dibe çökmesi bir oldu. Önce karanlığıma bir çiçek bahçesi misali dokunan gözleri, beni bu karanlığın en ücra zindanına hapsetti. Kafamın içindeki o uğultu ve sesler gitmiş yerine, hastalıklı düşünceler ve bedenime yaşamayı reddettirecek sancılar doğmuştu. Bu karanlık acıları hoş görmüyor, bu karanlık ruhumu kanatıyor..."

Emirhan KÜÇÜKARSLAN

GÖZYAŞLARI VE GÖKKUŞAĞI

Küçük bir kasabada Deniz adında bir kız yaşardı. Deniz, hayalperest bir çocuktur. Sık sık gökyüzüne bakar, bulutların şekillerinden hayaller kurar, çiçeklerin renkleriyle resimler çizerdi. Deniz'in hayatında bir boşluk vardı. Annesi yıllar önce hastalanmış ve ardından onu terk etmişti. Babası Deniz'i sevgiyle büyötmeye çalışsa da annesinin yokluğu her zaman bir hüznün gölgesi gibi üzerine çöküyordu.

Bir gün, Deniz kasabanın ormanında yürüyüş yaparken ormanın derinliklerinde kayboldu. Ağaçlar arasında dolaşırken aniden önünde büyük bir ağaç belirdi. Ağacın kökleri yere yayılarak bir kapı oluşturuyordu. Merakına yenik düşen Deniz, kapıyı açtı ve içeriye girdi. Kapının arkasında rengarenk çiçeklerin ve dev gökkuşaklarının olduğu bir dünya vardı. Her şey o kadar canlıydı ki Deniz hayretle etrafına bakındı. O an kaybolmuş hissettiği her şeyin bu dünyada olduğunu düşündü. Ancak bu güzel dünya sadece dışarıda görünüyordu. İçinde hala annesinin özlemi ve bir şeylerin eksikliği vardı. Ormanda dolaşmaya başladığında yaratıklarla karşılaştı. Yaratıklar ona "renkler ülkesinde yaşayan mutluluğun bekçileri" olduklarını söylediler. Deniz onlarla arkadaş oldu ve renklerin, gülüşlerin ve şarkıların peşinde günler geçirdi. Renkler ülkesi, ona annesinin sevgisini hatırlatıyordu; neşesi, renkleri, gülüşleri... Bir gün, bir yaratık ona şu cümleyi söyledi: "Renkler yalnızca dışarıda değil, içinde de var Deniz. Onları bulmalısın" Deniz, bu sözlerin derinliğini düşündü içinde hissettiği boşluğu doldurmak için dışarıdaki güzellikleri görmekle yetinmek istemiyordu. O on Deniz'in kalbinde bir ışık yanmaya başladı. İçinden "Kendimi sevmeden başkalarını sevmem mümkün değil." dedi. Deniz, renkler ülkesinden ayrılmak zorunda kaldı. Gerçek dünyaya döndüğünde, gözleri dolu doluydu ama bu gözyaşları hüznün değil bir şeylerin yeniden doğuşunun habercisiydi. Artık annesini sadece özlemekten ziyade onun anısını yaşatmaya da karar vermişti. Onu sevgiyle anacak, içindeki renkleri keşfedecekti. Kasabaya döndüğünde, kalbinde bir enerji vardı. Sınıf arkadaşlarıyla birlikte resim yapmaya başladı, bahçelerde çiçekler suladı ve komşularına yardım etti. Her yaptığında, içindeki boşluğun dolduğunu hissediyordu.

Herkes Deniz'in değişimini fark etti. Yüzündeki gülümseme, kasabaya neşe saçıyordu. Bir gün okulda sanat yarışması düzenlendi. Deniz, kalbinden gelen tüm renkleri tuale yansıtmak için hazırlandı. "Annemin Gözyaşları ve Gökkuşığı" adını verdiği en iyisi olsun diye elinden geleni yapacaktı. Resmini çizerken annesinin sevgisini hissetti. Her fırça darbesiyle birlikte, annesinin ruhunun yanında olduğunu düşündü. Yarışma günü geldiğinde Deniz heyecanla eserini jüriye sundu. Resim, rengarenk gökkuşaklarıyla dolu bir gökyüzü ve altına annesinin gülümseyen yüzüydü. Jüri, eseri incelediğinde Deniz'in duygu dolu anlatımın ve içsel yolculuğunu takdir etti. Deniz yarışmayı birincilikle kazandı ama onun için en değerli ödül, içindeki boşluğun dolmuş olmasıydı. Deniz, annesinin ruhunu yaşatmanın verdiği mutlulukla kasabanın parkında bir etkinlik düzenlemeye karar verdi. Çocukları ve aileleri bir araya getirecek, rengarenk etkinlikler hazırlayacaktı. Herkesi davet etti, elinde fırçalarla birlikte çocuklara resim yaptırdı, renkli balonlar dağıttı ve birlikte şarkılar söylediler. O gün, Deniz, kasabadaki herkesin gülümsemesini ve kalplerinde bu gülümseyişi hissetmesini sağladı. Etkinlik sonunda Deniz, annesinin anısına bir konuşma yaptı. "Annemi çok seviyorum ve onun sevgisini yaşatmak için buradayım" dedi. "Bu renkler içimizdedir ve her an, her gülümseme, her sevgi dolu dokunuşla büyür. Kayıplarımız bizi yıpratmasın, onları sevgiyle anarak, hayatımızda yer açalım." Diye sözlerine devam etti. O gün, Deniz 'in hayatında yeni bir dönem başlamıştı. Artık yalnızca kaybettiği annesinin anısıyla değil aynı zamanda içindeki renklerle de yaşamaya karar vermişti. Gözyaşları ve gökkuşığı, hayatın döngüsünde birbirini tamamlayan unsurlar olarak kalacaktı. Herkesin hayatında kayıplar ve kazanımlar vardı. Önemli olan bu deneyimleri nasıl büyüttüğümüz ve nasıl büyüdüğümüzdü. İçimizdeki renkleri nasıl ortaya çıkardığımızdı. Deniz, yıllar geçtikçe kasabanın neşe kaynağı oldu. Her yıl, annesinin anısına düzenlediği etkinliklerle birlikte, çocukların ve ailelerin yüzlerinde mutluluğun rengi açığa çıkıyordu.

Gözyaşları ve gökkuşığı, sadece bir hikaye değil aynı zamanda hayatının anlamı haline gelmişti. Deniz içindeki renkleri bulmuş ve onları paylaşarak herkesin kalbinde bir gökkuşığı yaratmayı başarmıştı.

KELEBEK MİSALİ

"Bir işin veya oluşun içinde geçtiği süreye denir." TDK, "zaman" kavramını bu şekilde tanımlıyor. "Zaman" deyince bizim aklımıza ne geliyor? İşte, asıl mesele bu noktadan sonra başlıyor.

Hepimizin hayalleri, vazgeçemediği istekleri, yarım bıraktığı yarınları, hep gerçek olmasını istediği umutları, kaygılandığı bir geleceği var. Her insan yarını için çok zorlu şartlarda bir mücadele içinde. Bu hayat savaşı sadece kendisi için değil üstelik. Ailesi, yakınları, arkadaşları için de... Peki, gelecek için çalışmak iyi hoş da, yeterli mi bu? Ya da şöyle söyleyeyim insan sadece geleceği için mi çalışmalı?

"Kim bilir neredesiniz/Geçen dakikalarım/Kim bilir neredesiniz?" Ne güzel demiş Necip Fazıl. Geçip giden, su gibi akan bu dakikalar sahi nerede? Önemli olan nokta da şu:

Bu dakikaları nasıl geçirdik? Hayatımız bir koşuşturma içinde geçiyor. Bu maratonda zamanın nasıl akıp geçtiğini anlamıyoruz, bilmiyoruz bile. Zamanı durduramayacağımıza göre tek şansımız kalıyor. O da ele geçen bu vakti en iyi şekilde değerlendirmek. "Kaliteli zaman geçirmek" diye kullandığımız bir deyim var ya, işte o. Yani zamanı, içinde bulunduğumuz vakti, en kaliteli şekilde değerlendirmekten bahsediyorum. Her saniyeyi en güzel şekilde değerlendirebilsek ne güzel olur. Böyle bir insan var mı ki yeryüzünde? Olabilir. Bu hayatta her şey mümkün.

Sıra geldi "dün" kavramına. Nedir dün? Geçmişte olup bitmiş her şeydir. Adı üzerinde "olup, bitmiş". Dolayısıyla geçmişi, dünü kurcalamaya gerek var mı? Bunun bir faydası var mı?

Elbette ki yok. Öyleyse bırakalım dün 'dün' de kalsın. Tekrar tekrar geçmişi sorgulamak mantıksız. Geçmişin olabilecek tek bir yararı var bize: Mesajı alıp, bir daha geriye dönüp bakmadan yürüyüp gitmek.

Kelebek misaliyiz, ömür dediğimiz bu zerrecikte. Doğumla ölüm arasındaki o ince çizgide. Süremiz kısıtlı. İki saatlik bir sınav gibi düşünelim. Süre başladığında soruları çözmeye başlıyoruz. Her doğru cevap bize puan olarak geri dönüyor. Çok dikkat ediyoruz bu yüzden yanlış yapmamaya. Her geçen saniye hayatımız için çok büyük bir önem arz ediyor. Süre bitti ve kâğıtlar alındı. İşte gördün mü bu zaman denen nehrin ne çabuk akıp gittiğini? Her saniyesini kaliteli kullanmak için attığın taklaları bir düşün. Anladın mı şimdi neden bu kadar değerli bu zaman? Gelecek için çırpınıp duruyoruz. Elbette ki isteriz geleceğimiz, yarınımız rahat olsun, iyi olsun. Yarın için çalışmak da şart zaten. Benim buna lafım yok. Ben, dünde kalıp hapsolmuşlara ve gelmemiş yarınlara sırt dayayanlara sesleniyorum. Mesele bugündür, içinde bulunduğumuz şu anda. Bu satırları okuyan değerli yoldaşım; hayat dediğimiz bu yolculukta, birlikte gidiyoruz varış noktasına. Bu yüzden yoldaşım diyorum ya sana. Yapman gereken şey, çok basit. Ne geçmiş ne de gelecek senin işine yarayan bugündür, şimdidir. Garip bu yol arkadaşının kaleminden damlayan bu sözcükleri okuduğun, göz gezdirdiğin şu an yani, bir sandık dolusu altından daha değerli, inan bana.

Sözün özü, geleceğe giden yolda geçmişin zincirine dolanmak yerine "şimdi"nin büyüüne kapıl. Unutma! "Zaman, sessiz bir testeredir."

KRONOMETRE

Çok uykum var. Gözlerim benden bağımsız olarak kapanıyor. Sonsuz bir uykuya dalmak istiyorum. Sanırım acılarımın kaybolmasının tek yolu bu. Lütfen artık uyumama izin ver. Huzura kavuşmama müsaade et. Her gün senin sesinle yeniden hayata tutunmak zorunda kalıyorum. Ama ben burada mutlu değilim. Kendimi tutsak gibi hissediyorum. Artık kendimi bu dünyaya ait hissetmiyorum. Gitmek istiyorum. Bırak artık beni. Yolun sonundayım, bunu hissedebiliyorum. Tek yapman gereken elimi bırakmak. Bana bu iyiliği yap olur mu sevgilim?

Canının acıdığını görebiliyorum. Gün geçtikçe benden de kötü oluyorsun. Yıllardır ev ve hastane dışında bir yere gitmediğini biliyorum. Artık eski yaşamına geri dönmelisin. Biliyorum sevgilim bu senin için birazcık zor olacak. Ama bunu kendin için, bizim için başarmak zorundasın. Ben arkamda koca bir enkaz bırakmak istemiyorum. Eskiden nasılsan şimdi de aynı olacaksın. Etrafa o ışıldayan yeşil gözlerinle bakacaksın.

Sanırım son dakikalarımı yaşıyorum. Tabi şu anki halime yaşamak denirse! Yıllardır gözlerim kapalıydı. Hiçbir uzvumu hareket ettiremiyordum. Yaşayan bir ölüden farksızdım. Canımın acısını dahi hissedemiyordum. Böyle olmak istemiyorum. Yaşamak istiyorum. Ama bunun imkânsız olduğunu biliyorum.

İşte bu yüzden ben diğer seçeneği tercih edenlerdenim. Sakın bana kolay yolu seçip hemen pes ediyorsun deyip kızma. Asıl bu yolu seçmek en zoru. Seni bu dünyada yalnız başına bırakmak çok zor. Arkanda, sevdiğin birini bırakmak insanı kahrediyor. Lakin bunu yapmak zorundayım. Emin ol böylesi daha iyi olacak. Beni anlamak zorundasın.

Makineler sayesinde aldığım nefes boğazımı sıkmaya başladı bile. Sanırım şimdi de son saniyelerimdeyim. Ayak ve kollarım bana geri geldi. Artık onları hissedebiliyorum. Yani bu iyi bir şey değil mi? Öyle olması lazım. Gözlerim benden bağımsız olarak açıldı. Sen... Aşık olduğum adam! Tam yanı başımda elimi tutmuş bağırp ağlıyorsun. Ama dediklerini anlamıyorum. Deniyorum lakin kelimeler çok karışık. Yataktan kalkıp senin yanına geliyorum. Ve işte o an... Yatakta kendi bedenimle karşılaşıyorum. Şimdi daha iyi görebiliyorum. Ben zaten yok olmanın eşliğindeyim. Sadece birazcık süreyi hızlandırmış olabilirim o kadar.

Bana fısıldayan birini duymaya başladım. Bu senin sesin değil sevgilim. Senin o kadife kadar yumuşak olan sesin değil. Artık beni çağırıyorlar. Gitmem gerekiyor. Onu bulmamı istiyor. Artık veda vakti... Hiç de sevmem vedaları. İşte sırf bu yüzden sana veda etmeyeceğim. Ebedi dünya da seni bekliyor olacağım.

Beni bul...

Gülbahar ERİBOL

YAĞMUR

Belki de bu dünyada insanoğlunu karşılık beklemeden seven tek varlık yağmurdur. Zarar vermeden sever yağmur. Yağmur; kırmaz sevdiğini, yavaşça süzölmek ister kalbine doğru. Sevdiğine kavuşma umuduyla doldurur her bir zerresini. Şiirler yazar sevdiğine toprak kokulu.

Gerçek aşkı bulmak amacıyla dünyaya geldiğini iddia eden insanoğlunun, bu aşktan bihaber kaçtığı gerçeğı de vardır. Tozlu kalplere sahip olan insan anlamaz yağmurun saf sevgisini, duymaz ona yaptığı serenatları. Oysaki yağmur insanoğlu ile konuşmak ister tenine düşerek. Derdini anlatmak ister kolunda belli bir şeridi izleyerek süzölürken. Anlamasını ister insanoğlundan, anlamasını ve onu sıcak avuç içinde sevgiyle sarmalamasını. Ona dokunmak ister saç tellerinin arasında gezinirken. Teninden yayılan o kokuyu, saçlarının yumuşaklığının tadına varabilmek ister. Hayallerine başka hayaller katabilmek için öğrenmek ister sevdiğinin özelliklerini. Ve onu hissetmek ister çehresinde süzölürken. Alnından süzölüp elmacık kemiğinde yaşamak ister. Uzun kirpikleridir hayali yağmurun. Uzun kirpiklerinin üstünde dinlenmek sonra her birinin arasından parçalanarak geçmek ister. Peki, insan nasıl tepki verir bu isteğe? Rengarenk duvarlar örerek mi bulacak gerçek aşkını? Duvarlar engeller yağmurun sevdiğine kavuşmasını. Yağmurun tüm hayallerini kırar tek bir hareketle insan. Yağmur o duvara çarpar önce. Sıcak değildir duvar, titretir yağmuru soğukluğu ile. Sevdiğinin kokusunu çekemez içine, yok olur tüm o sevgi dolu hayalleri. Oysaki yağmur hazırdır tüm ılık rüzgârlarını armağan etmeye. Bütün içtenliği ile paylaşmaya hazırdır onun için yazdığı şiirleri. Neden ılık rüzgârları parmak uçlarına kadar hissetmek varken yıldırım sesleri ile doldurur gecelerini insanoğlu?

"Büyüyünce anlarsın" diyenler yanıldı işte bu konuda. Küçükken avuçlarını yağmura açardı insanoğlu. Yüzüne düşen her damlayla bir kıkırtı çıkardı dudaklarından. İnsanoğlu yağmurun aşkını anlardı minik avuçlarının içinde. Ya da bir nevi doğruydu bu söz. Belki de insanın hayat evrimi buydu: *"Büyüyünce anlarsın küçükken sahip olduğun hissetme duygusunu kaybederek."* Zamanında yağmurun aşkını hissederek sevinçle zıplayan insan şimdi yağmur yağmadığı halde yanında şemsiye taşımıyor mu? Yağmur seviyordu ve insanoğlu bunu hak etmiyordu. İnsanoğlu güzeldi, evet. Ama bir o kadar da bu saf aşk için fazla kirliydi. Artık her insanda başka aşkların, kirleri vardı.

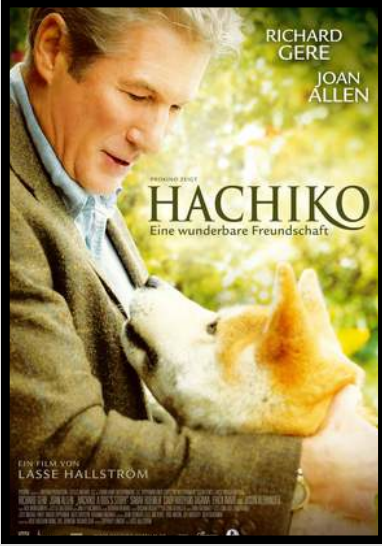
Hiç mi duymazlar her bir yağmur tanesinin attığı çığlıkları? Yerde biriken damlaların aslında acıyı temsil ettiklerini hiç mi görmezler? Her damla yere düşerken kızar kendine. Aşkın acısını çeker yıllarca. Nefret eder insandan. Zamanı gelip de gökyüzüne çıkacağı zaman son kez bakar insanoğluna. Her hareketini dikkatle izler buğulu çerçevenin arkasından. Söz verir kendine bir daha bu kadar sevmeyeceğine dair.

Sonra gülümser insanoğlu.

Ve yağmur âşık olur insanoğluna, yeniden.

HACHI: BİR KÖPEĞİN HİKAYESİ

Uzun süredir bilgisayarımda kayıtlı bir film Hachiko. Küçüklüğümün fiyasko hayvan başrollü filmleri gibi olduğunu düşündüğümünden uzun süredir izlememiştim. Bugünse yeni bir filmim olmayışından ve başroldeki Richard Gere hatrına Hachiko'yu izleyeyim dedim.

Öncelikle köpeğin cinsini araştırdım. Japonya'ya özgü bir köpek başrol oyuncumuz. Tıpkı Japonlar gibi karakteri sağlam yaşamayı kendisine yol edinmiş bir köpek cinsi. Bu tür dünyanın ilk evcil hayvanı olduğu kabul ediliyor. Yaşayışları ve ağırbaşlılıkları Japonlarca saygı görülmelerini sağlamış. Ayrıca görüntü olarak Sibiry Kurtlarını andırıyorlar.

Başrolünde bir köpeğin olduğu ve benim unutamadığım tek film meşhur polisiye-komedi K-9'dur. Başrolü paylaşan K9 ve James Belushi belki de bu hayvanlı film furyasının en popüler ikilisiydi. Harika bir performanstı, izleyenler hatırlar.

Gelelim Japon köpeğimiz Hachiko'ya. Bu sevimli köpek henüz bir yavruyken Japonya'dan Amerika'ya gönderilir. Tabii gideceği adres şaşar ve kahramanımızla Prof. Richard Gere'in yolları kesişir. Sonrası bir köpek ve insan arasındaki dostluğun anlatımı halinde gelişiyor.

Hachiko filminin gerçek bir hikayeden yola çıkılarak izleyici önüne getirilmesi etkileyiciliğini artırıyor. Yönetmen kah köpeğin gözünden kah kahramanların gözünden yaşamı veriyor. Ülkemizde hayvanlarla çekilen filmleri ya da dizileri düşününce Hollywood'un hayvanların hareketlerini doğalmış gibi yansıtmada kusursuz olduğunu söyleyebilirim. Hachiko'da o doğallığı sonuna kadar bulacaksınız. Bir hayvanseverseniz göz yaşlarınıza mendil yetiştirmek için uğraşacağınızı da hatırlatmak isterim.

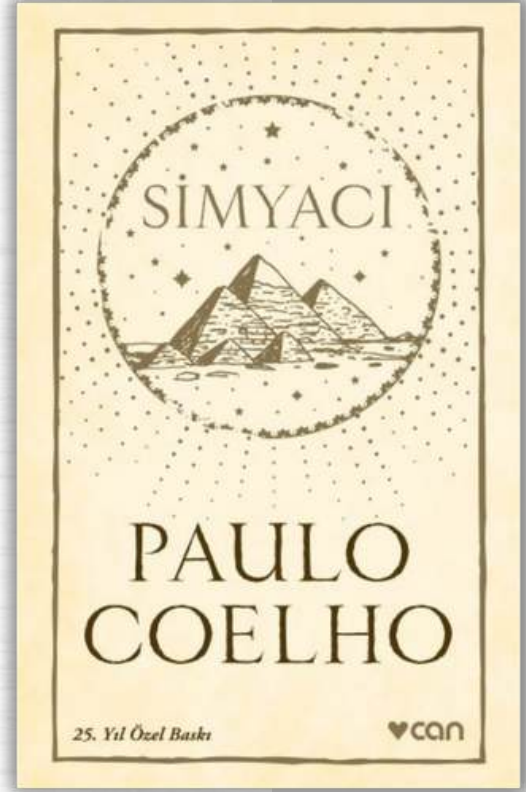
Richard Gere'in oyunculuğu için pek bir şey söylemeye gerek yok sanırım. Diğer oyuncular film boyunca pek ön plana çıkmadıklarından Hachiko ve Richard Gere filmi sürüklemiş diyebiliriz. Hayvanlara özel ilgisi olanların kesinlikle kaçırmaması gereken bir film diye düşünüyorum. Ve tabii köpekleri yalaka, sürekli ilgi gösteren karakersiz canlılar olarak görenlerin farklı bir gözle izlemesi gerektiğini de!

Yakup TEKER

Kendini Bulmanın Hikâyesi: *SİMYACI*

Merhaba! Uzunca süre bir yerlerde, bir şekilde karşıma çıkan ancak okumayı sürekli ertelediğim ancak nihayet bitirdiğim o kitaptan söz etmek istiyorum sizlere: *Simyacı!*

Simyacı, Brezilyalı eski şarkı sözü yazarı Paulo Coelho'nun, yayınladığı 1988 yılından bu yana dünyayı birbirine katan, eleştirmenler tarafından bir 'fenomen' olarak değerlendirilen üçüncü romanı. Simyacı, altı yılda kırk yedi milyondan fazla sattı. Bu, Gabriel Garcia Marquez'den bu yana görülmemiş bir olay. Yüreğinde, çocukluğunu yitirmemiş olan okurlar için bir 'klasik' kimliği kazanan Simyacı'yı Saint-Exupéry'nin Küçük Prensi ve Richard Bach'ın Martı Jonathan Livingston'u ile karşılaştıranlar var (Publishers Weekly). Simyacı, İspanya'dan kalkıp Mısır Piramitleri'nin eteklerinde, hazinesini aramaya giden Endülüslü çoban Santiago'nun masalsi yaşamının felsefi öyküsü. Sanki bir "nasihatname". "Yazgına nasıl egemen olacaksın, mutluluğunu nasıl kuracaksın?" sorularına yanıt arayan bir hayat ve ahlak kılavuzu. Mistik bir peri masalına benzeyen romanın altı yılda, kırk yedi milyondan fazla okur bulmasının sırrı, kuşkusuz, onun bu kılavuzluk niteliğinden kaynaklanıyor. Simyacı'yı okumak, herkes daha uykudayken, güneşin doğuşunu seyretmek için, şafak vakti uyanmaya benziyor.

Simyacı, ölmeden önce okumam gereken kitaplar listemdeydi. Bu aralar, biraz daha edebi değeri yüksek ve ciddi konulu kitaplar okumak istediğimden, Simyacı'ya başlamak için uygun bir zaman olduğunu düşündüm.

Kitap, Santiago adında bir gencin "kişisel menkubesini" bulma öyküsü. Santiago, genç yaşlarında, Endülüslü bir çoban. Simyacı ise, onun İspanya'dan Mısır'a, gömülü bir hazineyi bulma çabasının öyküsü.

Paulo Coelho'nun bu eseri, çabuk okunan, akıcı ve sade ama etkileyici bir kalemle yazılmış bir roman. Süslü bir dili olmamasına rağmen, kurulan cümleler ve verilen mesajlar her insanı etkileyecek türden; okurken kendinize bir şeyler katmamanız neredeyse olanaksız.

İnanç, evren, ruh, aşk gibi konuları bambaşka bir tarafıyla, içinize işleyecek bir şekilde anlatıyor Simyacı. Bu yönüyle, gerçekten güzel ve değeri yüksek bir roman.

Sanırım, eserin sonundan farklı bir şeyler bekliyordum. Kurgu olarak daha vurucu bir yere gelmesini istemiştım, yine de bulduğum son da kötü değildi; tahmin ettiğim şeydi sadece.

Sonuç olarak, okuduğuma memnun olduğum, bana bir şeyler katmış olan güzel bir kitaptı Simyacı. Yazarın diğer romanlarına da bakmayı düşünüyorum. Tavsiye ederim.

- **"Bir düşü gerçekleştirme olasılığı yaşamı ilginçleştiriyor."**
- **"Düşümü gerçekleştirmekten korkuyorum. Çünkü yaşamak için bir sebebim olmayacak."**
- **"Benim yalnızca şimdi'm var beni sadece o ilgilendirir."**
- **"Parası olan hiçbir zaman tamamen yalnız değildir."**
- **"Yüreğine acı korkusunun acının kendisinden daha acı olduğunu söyle."**
- **"Ben de herkes gibiyim. Dünya gerçeklerine oldukları gibi değil olmalarını istediğim gibi bakıyorum."**

YARIM ASIRLIK ÇINAR: ŞENER ŞEN

Şener Şen 26 Aralık 1941 tarihinde Adana'da dünyaya gelmiştir. Babası oyuncu Ali Şen, annesi ise Mürvet Şen'dir. Lüleburgaz'daki Kepirtepe Köy Enstitüsünden mezun oldu ve öğretmen olarak Kocaeli'ne atandı. Sanat hayatına İstanbul Belediyesi Şehir Tiyatrolarında sahneye çıkarak başladı. Babası gibi sinema sanatçısı olmak istemeyen Şener Şen, kendisini tiyatro oyunculuğuna adanmıştı. Radyo tiyatrolarında da oynadı. Ancak tiyatrodan elde ettiği kazanç yetmediği için sinemaya girmek zorunda kaldı.

Sinemaya ilk adım attığı yıllarda figüranlık dahil her işi yaptı. Beş yıl boyunca bazı filmlerde sadece dans etmek veya başrol oyuncusundan dayak yemek gibi küçük rollerde oynadı. Kariyerinde dönüm noktası 1975'te Ertem Eğilmez'in filmi Hababam Sınıfı'ndaki **"Badi Ekrem"** karakteri oldu. Aynı filmde İnek Şaban tiplemesi ile ün yapan Kemal Sunal ile müthiş bir ikili oluşturdu ve o yıllarda büyük gişe hasılatı yapan Süt Kardeşler, Şaban Oğlu Şaban, Tosun Paşa, Kibar Feyzo, Çöpçüler Kralı ve Davaro gibi filmlerde oynadı.

Şener Şen, 1984'e kadar yardımcı roller oynadı. O dönemde Anadolu piyasasına hâkim olan işletmecilerin, Arzu Film ve Ertem Eğilmez'e yaptıkları baskı sonucunda artık başrollerde oynaması gündeme gelir. Ancak o güne kadar özellikle Kemal Sunal ve İlyas Salman'la birlikte yaptığı filmlerde oynadığı uyanık, üçkâğıtçı, sahtekâr, dolandırıcı tiplmeleri canlandırmış olan Şen bu kez halkın isteğinin dışında bir rol seçti. "Onların istediği filmi yapmam, başrol oynayacaksam kendi istediğim filmi yaparım" diyerek **"Namuslu"** filminde ilk kez başrole çıktı.

Namuslu filmiyle üçkâğıtçı, sahtekar karakterleri canlandırmaktan sıyrılan Şener Şen artık iyi, insanları kandırmayan, saf, temiz yürekli karakterleri canlandırmaya başladı. **"Züğürt Ağa"**sında saf bir köy ağasını, **Milyarder'**de piyangodan büyük ikramiye kazanan ahlaklı bir istasyon şefini, **"Muhsin Bey"**de şöhret olmak isteyen bir gence yardım eden organizatörü başarı ile oynadı. Bu yıllarda moda olan müzikallerde de gözüktü.

Ertem Eğilmez'in son filmi olan ve Türk sinema seyircisinin sinema önlerinde uzun kuyruklar oluşturduğu taşlamalarla dolu **"Arabesk"** filminde Müjde Ar ile başrolleri paylaştı. 1996 yılında ise Türk sinemasında bir devrim yaratan **"Eşkuya"** filminde Uğur Yücel ile birlikte oynadı. Yavuz Turgul'un senaryosunu yazdığı ve yönettiği bu film Türk sinema sektöründe o dönem için bir rekor kırarak 2,5 milyonu aşkın seyirciyi sinemalara çekti. 1998-2001 yılları arasında yayımlanan ve Türk dizi tarihine damgasını vuran **"İkinci Bahar"**da Ali Haydar karakterini oynadı.

Yönetmenliğini Yavuz Turgul'un yaptığı **"Gönül Yarası"** (2005) filmindeki emekli öğretmen Nazım rolüyle 42. Altın Portakal Film Festivali'nde 'En İyi Erkek Oyuncu Ödülü'nü kazandı. Senaryolarını Yavuz Turgul'un yazdığı, "nesli tükenen bir kabadayıyı" canlandırdığı **"Kabadayı"** (2007) ile başrollerini Çetin Tekindor, Cem Yılmaz'la paylaştığı **"Av Mevsimi"** (2010) ve **"Yol Ayrımı"** (2017) en son rol aldığı filmler olmuştur. **"Zengin Mutfağı"** tiyatro oyunuyla hala sanata hizmet eden usta çınara sağlık diliyoruz.

FUNK HU DEĞİL EVLADIM, KUNG FU!

“Badi Ekrem” *Hababam Sınıfı Serisi (1975, 1976, 1977, 1978)*

Bu rolde onu sürekli kabaran göğsü, yersiz özgüveni ile tanıdık. Kırmızı, takım eşofmanı ile kaldıramadığı ağırlıklar, atamadığı ciritlele gözümüzün önüne gelip bir ömür bizi güldürmeye devam edeceği kesin.

İÇİNİZDE HALA BOMBA ATMASINI BİLMİYEN HAYVANLAR VAR!

“Kumandanım Hüsamettin!” *Şabanoğlu Şaban (1977) ve Süt Kardeşler (1976)*

“Dattidiri dat dat dattiiiiii datt...” sesleri eşliğinde filmimize kurulduk. Kumandanın, öfkeli ama kararsız suratını görmemizle yüz kaslarımızın gevşemesi bir olur. İki farklı filmle aynı rolü layıkıyla canlandırmıştır usta sanatçımız.

SEVİYORUM, VERİYOR MUSUN? İSTİYORUM, VERİYOR MUSUN?

“Vecihi” *Gülen Gözler (1977)*

Bir insan hem böyle şirin, hem böyle iyi kalpli olurda ona kız verilmez mi be! Bu arada bilmeyenler için bir not. Vecihi karakteri, Türkiye'nin ilk yerli uçağını üretmiş Vecihi Hürkuş'dan yola çıkılarak yazılmıştır.

ULA FAŞO NEDİR?

“Maho Ağa” *Kıbar Feyzo (1978) ve Erkek Güzeli Sefil Bilo (1979)*

Şener Şen' in; kurnaz, iş bilir, fitne, bencil rollerinin altından çok iyi kalktığı malum. Ama böylesi rolleri öyle güzel oynuyor ki, “sevimli kötü” karakteri çıkıyor karşımıza. “Nefret mi etsek yoksa sevsek mi” ikilemine fazla takılmadan kucaklıyoruz Maho Ağa'ları.

BEN AMERİKA'DAYKEN...

“Atma Ziyaaaa!” *Neşeli Günler (1978)*

Her eve lazım bir amca; Ziya. Atar tutar, her türlü yalan dolan ile bir kaybolur ortadan görebilene aşk olsun. Sonra bir anda çıkarır çat kapı, kovabilene aşk olsun. Döneminde, izleyicilere işportacılığı sevdirmiş özü güzel karakter.

GAZ, FREN, ŞANZIMAN, HALİM DUMAN!

“Şakkir!” *Çiçek Abbas (1982)*

Hazımsız Şakkir! Sevdiği kızı da mesleği de kaptırdığı için kıskançlığından dar eder dünyayı Çiçek Abbas'a. Karşılıklı atışma sahneleri defalarca izlense az. Hele o kırmızı atkılar yok mu !

DOMATİS, DOMATİİS, DOMATİİS!..

“Züğürt Ağa” *Züğürt Ağa (1985)*

Bir rolü bin bir çeşit oynama yetisine sahip ve iyi ya da kötü tüm karakterleri ile insanın içini ısıtan bir enerjisi olduğunu kabul etmemek mümkün değil. Ustanın yarattığı kurnaz ağalardan sonra melek gibi bir ağa izleyeceksiniz.

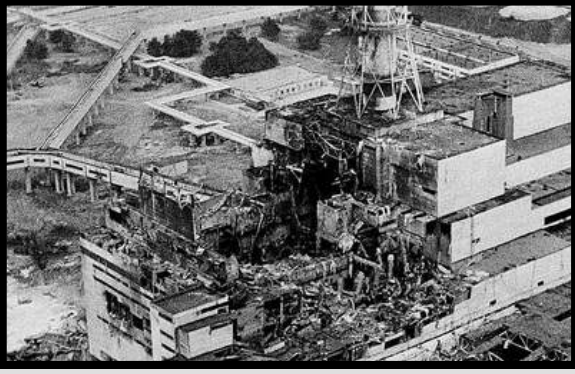

HAYATIN SEVDA KARŞISINDA NE ÖNEMİ VAR?

“Eşkya Baran” *Eşkya (1996)*

Bu sefer Şener Şen, Baran isimli bir eşkıya olarak çıkıyor karşımıza ve sadece bir komedi sanatçısı olmadığını da ayrıca gösteriyor. 1996'dan 2001'e kadar gişe hasılat rekorunu elinde bulundurdu. Bir ağıt, bir türküdür eşkıya.

ÇERNOBİL

26 Nisan 1986: Dünyayı sarsan bir olay ve tarihe geçecek kadar büyük bir felaket...

Çernobil faciası Sovyet topraklarında meydana gelen ve dünyayı etkileyen bir patlamaydı. Yankıları halen sürmekte ve etkilerini de görülebilmekte.

Çernobil nükleer santralının 4 numaralı reaktöründe gerçekleştirilen ve zayıf güvenlik önlemleri ve hatalı santral çalışanları ve gerçekleşebilecek büyük bir patlama...

Hiroşima ve Nagasaki'ye atılan atom bombalarının 200-250 katı kadar daha fazla radyoaktif madde yeryüzüne sızdı ve deney gerçekten ölümcül bir hal aldı. Kaza sonrası Kuzey yarımküredeki hemen hemen her alanda Çernobil'in etkileri ve zararları gözle görülür şekildeydi. Bunun yanı sıra rüzgar ve iklim olaylarının da etkisiyle radyoaktif maddelerden farklı coğrafyalar da nasibini aldı. 150.000 km toprağı etkisi altına aldığı ve kirlettiği söyleniyor araştırmacılar tarafından. Almanya'nın güneyinde ve İngilterede insan ölümleri ve kanser riski daha da arttı, bunun yanı sıra hayvan ölümlerinin önü kesilemedi. Ortaya konulan verilerin gerçeklik payı bana göre sıfır çünkü yaptığım araştırmalarda hala nükleer santralin kullanılabilir ve zararsız olduğu savunuluyor ve aklama çalışmaları devam ediyor. Bu konuda en büyük tepkiyi Greenpeace gösteriyor. Ölü sayısı 93.000 onların rakamlarına göre...

Santral her biri 1000 megavat (mW) gücünde dört reaktörden meydana geliyordu. 25 nisan 1986'da santralin dört numaralı reaktörü rutin bakım için kontrol altına alındı. Mühendisler bu ara içerisinde deneyi gerçekleştirmek için bir fırsat olarak düşündüler. Deneyin amacı tam olarak, reaktörün çalışması ansızın durduğunda buhar türbinlerinin ne kadar süre çalışmayı sürdürebileceklerini ve böylece ne kadar süre acil güvenlik sistemine güç sağlayabileceklerini görmektir.

Reaktörün gücü düşürüldü. Gün içinde bu tekrarlandı ve ölümcül deney adım adım hızlandırıldı. Patlama sonrası faciaların önü kesilemedi 30 ayrı yangın sardı etrafı. Bilinçsiz itfaiye görevlileri gereken ekipmanlardan yoksun çalışmaya başladılar santral görevlileri ile birlikte radyasyondan en fazla etkilenen ikinci şahıslar onlardı.

Kaza sonrası çalışma ekibinde bulunanlar ve o bölgedeki insanların kurtulma şansları olmadı. Tiroid kanseri en çok başgösteren hastalık oldu o dönemde ve önüne geçmek çok zordu. Lösemi...O dönemin baş belasıydı ve ölü sayısı gün geçtikçe artıyor ve bu facianın yaraları kapanmıyordu. Çernobil 2000 yılına kadar faaliyetlerini sürdürdü etrafına bir duvar çekildi tabii bu duvar hiçbir işe yaramadı ve yapılan baskılar sonucu 2000 yılında Çernobil'in sonu geldi ve kapatıldı.

Arjen OKALIN

OKULDAN HAVADİS

Okulumuz, **Eğitimde Başarıyı Artırma Projesi (EBAP)** kapsamında yaptığı çalışmalarla **Batman il üçüncülüğüne** layık görüldü.

Din Kültürü ve Ahlak Bilgisi öğretmenimiz **Mehmet Şirin Aksoy** öncülüğünde hayata geçirilen **“Dilek Dükkanı”** projemiz, takdir görerek Bakanlık'a ait **“Maarifin Yüz Akı”** dergisinde yayımlandı.

Türk Dili ve Edebiyatı öğretmenimiz **Geylani TUNÇ** rehberliğinde, okulumuz öğrencilerinden **Şevval CAN**, **“Çanakkale'den Gazze'ye Bağımsızlık Ruhu ve Vatan Sevgisi”** konulu panele konuşmacı olarak katıldı.

Okulumuz Psikolojik Danışman ve Rehber Öğretmeni **Hatice GÜLŞEN** tarafından okulumuz öğretmenlerine yönelik **“Akran Zorbalığı”** konulu bilgilendirmeler yapıldı.

2024-2025 Eğitim-Öğretim Yılı 9. sınıf öğrencilerimize oryantasyon etkinliği ve diğer şube öğrencilerimiz için motivasyon amaçlı geleneksel müzik etkinliğimizi gerçekleştirdi. Etkinliğimize katılarak şarkı söyleyen öğrencimiz **Rumet TÜZÜN'e**, emeği geçen okul rehber öğretmenlerimiz dışında eski öğretmenlerimizden Toki Dumlupınar Ortaokulu Öğretmeni **Selim ÇINAR'a** teşekkür ederiz.

Tüm sınıfların ilk dersinde izlettirilen, Cumhuriyet'in temellerinin nasıl atıldığını ve milletimizin bağımsızlık mücadelesini anlatan **“Dersimiz Cumhuriyet'e Doğru”** adlı video ile Cumhuriyet Haftası etkinliklerine başlandı.

İl geneli düzenlenen **“Öğretmenler Günü Resim, Şiir, Kompozisyon Yarışması”**na Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni **Nupelda EREN** rehberliğinde hazırlanan öğrencilerimizden **Şükran ODUNCU** **“Sayenizde”** adlı eseriyle *kompozisyon* dalında, **Rozerin Zeynep İZMİR** ise **“Muallimin Yolunda”** adlı eseriyle şiir dalında **üçüncü** oldular.

Rehber Öğretmeni **Hakan YARDIM** koçluğunda kız basketbol takımımız il bazında yapılan turnuvada **il ikincisi** oldu.

Cumhuriyet Bayramı etkinlikleri Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmenleri **Veysel ÇELİKAL** ve **Mehmet Maşuk GÖK** koordinesinde gerçekleştirilen programla devam etti. Bayramımız, Cumhuriyetimizin 101. yılı kutlu olsun!

“**Kadına yönelik şiddet**” olaylarına dikkat çekmek ve farkındalık yaratmak amacıyla okulumuz Psikolojik Danışman ve Rehber Öğretmenleri **Hatice GÜLŞEN** ve **Hakan YARDIM** koordinesinde çeşitli etkinlikler yapıldı.

Okulumuz öğrencileri, “**7. Kitap Fuarı Kültür Sanat Festivali**”ne Müdür Yardımcısı **Serkan TÜZÜN** ve Beden Eğitimi Öğretmeni **Mervan DEMİR** rehberliğinde katılım sağladı.

Kızılay Haftası münasebetiyle Kızılay Kulübü koordinesinde okulumuz konferans salonunda program gerçekleştirildi ve sınıflarımızda video izlendi.

Afet ve Acil Durum Yönetimi Başkanlığı (AFAD) görevlilerince okulumuz öğrencilerine konferans salonumuzda “**Afet Farkındalık Eğitimi**” verildi.

10 Kasım ATATÜRK'ü Anma Günü ve ATATÜRK Haftası münasebetiyle okulumuz bahçesinde Tarih Öğretmeni **Serdar TİGRİK** koordinesinde anma programı gerçekleştirildi. **SAYGI ve MİNNETLE...**

“**Dilimizin Zenginlikleri Projesi**” kapsamında yapılan “**Sözlük Tasarım Yarışması**”na Türk Dili ve Edebiyatı Öğretmeni **Mehmet Maşuk GÖK** rehberliğinde hazırlanan **Ela Berra BEYAZ** adlı öğrencimiz, “**Edebiyat Terimleri Sözlüğü**” adlı eseriyle **il ikincisi** oldu.

Rehber Öğretmeni **Hakan YARDIM** koçluğunda erkek basketbol takımımız il bazında yapılan turnuvada **il ikincisi** oldu.

KAYNAKÇA

- https://tr.wikipedia.org/wiki/Çernobil_Faciasi
- <https://www.afad.gov.tr/kbrn/cernobil-nukleer-santral-kazasi>
- <https://evrimagaci.org/blog/cernobil-faciasi-18163?>
- <https://gunceloku.com/galeri/sener-sen-in-oynadigi-karakterler>
- https://tr.wikipedia.org/wiki/%C5%9Eener_%C5%9Een

BEYAZ
GEM